

Charlotte

Een jaar geleden had ik hier nog niet dood gevonden willen worden. Begrijp me niet verkeerd, ik ben geen snob. In mijn jeugd snuffelden mijn moeder en ik urenlang door rekken in de tweedehandswinkel. En dat was voor de tijd dat tweedehandswinkels hip waren, toen ze zich nog voornamelijk in arbeiderswijken bevonden. Tegenwoordig wordt alles wat gebruikt is 'vintage' genoemd en in de Upper East Side voor goed geld verkocht.

Ik droeg vóór de opwaardering van Brooklyn al 'gedragen kleding'.

Tweedehands an sich was voor mij geen issue. Maar met gebruikte bruidsjurken was mijn probleem dat ik er allerlei verhalen bij verzon.

Waarom hangen ze hier?

Ik trok een Vera Wang-jurk uit het rek met een hartvorming decolleté, een overslaglijffe en een watervalrok. *Sprookjesachtige verwachtingen. Na een halfjaar gescheiden*, dacht ik. Bij een dunne kanten jurk van Monique Lhuillier, een zeemeerminmodel, dacht ik: *de bruidegom is bij een afschuwelijk auto-ongeluk omgekomen*. De ontroostbare aanstaande bruid had de jurk aan de kerk geschonken voor de jaarlijkse rommelmarkt. Een slimme koper kocht hem voor een schijntje en verkocht hem voor het driedubbele.

Elke gebruikte jurk had een verhaal, en die van mij hoorde thuis in het *Hij bleek een overspelige klootzak*-rek. Ik zuchtte en liep terug naar de twee vrouwen die bij de toonbank in het Russisch stonden te kibbelen.

‘Komt die uit de collectie van volgend jaar?’ vroeg de grootste vrouw, die rare, ongelijk getekende wenkbrauwen had.

Ik probeerde er niet naar te staren, wat niet lukte. ‘Ja. Hij is uit de voorjaarscollectie van Marchesa.’

De vrouwen hadden door catalogi staan bladeren, ook al had ik ze toen ik twintig minuten geleden binnenkwam nog verteld dat de jurk afkomstig was uit een nieuwe collectie die nog niet verkrijgbaar was. Ze waren waarschijnlijk op zoek naar de originele prijzen van de ontwerper.

‘Ik denk niet dat jullie hem daarin zullen vinden. Mijn aanstaande schoonmoeder...’ Ik corrigeerde mezelf. ‘Mijn ex-schoonmoeder is familie van een van de ontwerpers of zoiets.’

De vrouwen keken me even aan en gingen weer verder met hun gekibbel.

Oké dan. ‘Ik begrijp dat jullie nog wel even bezig zijn,’ mompelde ik.

Achter in de winkel vond ik een rek met het bordje HANTGEMAAKT. Ik glimlachte. Todds moeder had een hartaanval gekregen als ik haar had meegenomen naar een winkel met spelfouten op de bordjes. Ze was verontwaardigd toen ik naar een jurk ging kijken in een winkel waar haar geen champagne werd aangeboden terwijl ik in de paskamer stond. God, het had niet veel gescheeld of ik was zelf ook zo’n verwend kreng geworden.

Terwijl ik mijn vingers over de handgemaakte jurken liet glijden, zuchtte ik. Achter deze jurken schuilden waarschijnlijk nog veel interessantere verhalen. Ongetemde bruiden die te vrij van geest waren voor hun saaie vriendjes of echtgenoten. Vrouwen met een sterke wil die tegen de stroom in gingen, vrouwen die meeliepen met politieke demonstraties, vrouwen die wisten wat ze wilden.

Mijn oog viel op een witte A-lijnjurk versierd met bloedrode rozen. De baleinen van het lijfje waren met rood band afgezet. *Ze heeft haar bankiersvriend verlaten voor de buurman, een Franse kunstenaar, en dit was de jurk die ze droeg toen ze met Pierre trouwde.*

Het was ondenkbaar dat deze vrouwen genoeg hadden genomen met een designerjurk, omdat ze precies wisten wat ze wilden en geen

blad voor de mond namen. Ze brachten hun wensen in vervulling. Ik was jaloers op ze. Ooit was ik ook zo geweest.

Diep vanbinnen was ik een ‘hantgemaakt’-meisje – met opzet verkeerd gespeld. Wanneer was ik de weg kwijtgeraakt en een conformist geworden? Ik had niet het lef gehad om in het bijzijn van Todds moeder mijn gevoelens te uiten, waardoor ik uiteindelijk met een chique maar oersaai bruidsjurk zat opgescheept.

Toen ik de laatste jurk aan het rek zag, bleef ik staan.

Veren!

Het waren de mooiste veren die ik ooit had gezien. Bovendien was deze jurk niet wit, maar poederroze. Deze jurk was álles. Als ik een jurk zou laten ontwerpen, zou het precies deze jurk zijn. Dit was niet zomaar een jurk. Dit was dé jurk. Hij was strapless, en uit de gewelfde halslijn staken kleine, pluizige veertjes. Een dun laagje kant bedekte het lijfje, dat overging in een prachtige trompetrok. De onderrand was rijkelijk bezet met veertjes. Deze jurk zóng. Hij was magisch.

Een van de vrouwen voor in de winkel zag dat ik hem bekeek.

‘Mag ik hem passen?’

Ze knikte en ging me voor naar een kleedkamer achterin.

Ik kleepte me uit en liet de jurk voorzichtig over mijn hoofd glijden. Helaas was mijn droomjurk een maat te klein. Het resultaat van al dat stresseten van de laatste tijd.

Ik liet de rits op de rug open en bekeek mezelf in de spiegel. Dít. Dit zag er niet uit als een zevenentwintigjarige die net haar overspelige verloofde had gedumpt. Dit zag er niet uit als iemand die haar trouwjurk moest verkopen om eens iets anders te kunnen eten dan twee keer per dag instantnoedels.

In deze jurk voelde ik me iemand die zich nergens druk om maakte. Ik wilde hem niet meer uitdoen. Maar eerlijk gezegd zweette ik nogal, en ik wilde de jurk niet verpesten.

Voor ik hem uittrok, wierp ik een laatste blik in de spiegel en stelde mezelf voor aan de imaginaire persoon die de nieuwe ik bewonderde.

Met mijn handen zelfverzekerend op mijn heupen zei ik: ‘Hallo, ik

ben Charlotte Darling.' Ik lachte; op de een of andere manier klonk ik als een verslaggever.

Toen ik de jurk uit had, viel mijn oog op iets blauws aan de binnenkant. Het was een stukje papier dat in de voering was genaaid.

Something borrowed, something blue, something old, something new. Zo ging het toch? Of was het net andersom?

Dit zou misschien *something blue* kunnen zijn.

Ik bekeek het papiertje van dichtbij en kneep mijn ogen samen om te kunnen lezen wat erop stond. Bovenaan stond in reliëf: *Het kantoor van Reed Eastwood*. Ik volgde de letters met mijn vinger terwijl ik las.

Allison,

'Ze zei: "Vergeef me dat ik een dromer ben", en hij nam haar bij de hand en antwoordde: "Vergeef me dat ik er niet eerder was om samen met jou te dromen."' – J. Iron Word

Bedankt dat je al mijn dromen hebt waargemaakt.

Je liefhebbende Reed

Mijn hart bonsde. Zoiets romantisch had ik nog nooit gelezen. Ik vroeg me af hoe deze jurk hier was beland. Hoe kon een vrouw in godsnaam zo'n innige liefdesverklaring wegdoen? Ik vond deze jurk al alles, maar nu helemaal.

Reed Eastwood had van haar gehouden. *O nee!* Als Allison maar niet dood was. Want de liefde van een man die deze woorden schrijft bekoelt niet zomaar.

De verkoopster riep naar me. 'Alles oké?'

Ik trok het gordijn open om haar aan te kijken. 'Ja... ja. Ik denk dat ik verliefd ben geworden op deze jurk. Weet u al hoeveel ik voor mijn Marchesa kan krijgen?'

Ze schudde haar hoofd. 'We geven geen geld, u mag iets van dezelfde waarde uit de winkel kiezen.'

Shit.

Ik had geld nodig.

Ik wees naar de roze gevederde jurk. 'Hoeveel kost die jurk?'

'U kunt hem ruilen voor uw jurk.'

Het was verleidelijk. De jurk was mijn *spirit animal*, en ik had het gevoel dat het briefje aan mij was geschreven door mijn imaginaire, perfecte verloofde. Ik wilde niet gissen naar het verhaal achter deze jurk. Ik wilde het verhaal leven, mijn eigen verhaal creëren. Misschien niet vandaag, maar ergens in de toekomst. Ik wilde een man die me waardeerde, die mijn dromen deelde en die onvoorwaardelijk van me hield. Ik wilde een man die een briefje als dit voor me zou achterlaten.

Deze jurk moest in mijn kast hangen om me er elke dag aan te herinneren dat echte liefde bestaat.

Voor ik van gedachten kon veranderen zei ik: 'Ik neem hem.'